

מן הקלבלה הפינית

רוג'ה XXIV.

תורה לחתן*

מאת שאול משרניחובסקי

קבר תהירו את החתן.
למדו דעת את הפלה.
עתה אומר גם לאחי.
אפתח פי גם אל החתן.

הוי, חתני, אח, אהבתי.
אתה הוא הטוב באחים.
גם הנעים בקל הילדים.
והנחמד בין הבנים.
שמעך את אשר אנידה.
מה שאגיד, מה שאומר
על דבר אותה צרדה ועירה.
על אפרח אתה צדק.

תודה תן למולך
על הטוב שבו ובה.
ואם בפיה תודה – תוסיף!
אוצר נחמד בא לידי.
דבר טוב הנחילך עליי.
סגולה טובה בחסדו נתן.

(*) ברשיון הוצאת שוקן, ירושלים.

תודה לו לא־בית־מורה,
תודה רבה להורגתה,
אשר מפחח, אשר רבו
ריבה נאה וחסודה.

בתולה צנועה היא ובשרה,
צחה, ברה הן ארשת,
לבנת־גוף לך קנתי,
וקופת גורה אתה מגן,
וחסנה על לבך,
עזה וחזקה לידך.

היא יודעת לרוש יפה,
היא קוצרת יפה חציר,
יד אמונה לה לבביסה,
את חפר מלבינה בהשכל,
היא מבינה לשזור חומים,
יש לה בלח לארוג שמלה.

בגדה שרה המסכת
בקוקנה על הגבעה,
ובגדיה רץ הכרבר
בפרשתא על גב ענף,
מראה סלילה בכפיה
באותו אגוז בשני סנאי.
נדרה שנת הכפר, שנת בלם,
כל הארמון ער בלילה
אף בשל רעש המסכת,
בשל שאון סליל הבחורה.

הוי, חתני, עליה חמד!
חמר נאה גוע־גבר.

צא ונגוד שם חרמש פלר,
תאגדנו אל קת קשה,
צור הקת ליד השער,
פתח חדה על הסדן,
ובשיעלה השמש
נהג הריבה אל הכרים,
תאזין לשאון הקציר,
איה מרשרש דשא יבש,
אנתת-סוף בחד החרמש,
איה ילחש חמץ ירוק,
איה שנעלמים סבבים,
איה שנשברים חטרים.

וביום השני תמן
לכחורה ברבר-אורגים,
מן לה מן מסכת,
מן לה ברברי אריגה,
מן לה ספסל יפה ביותר,
את כל מוכני האריגה;
הושב ליד הנור העלמה,
תקע בידה המסכת,
וכל הנור יזעזע בידה,
בכל הכפר השאון יקום,
הוא יגיע למרתקים,
בו ירגישו כל הזקנים,
ישאלו בכפר הנשים:
„מי האורג במסכת?“
ושליך יתנה לענות:
„וזאת אורגת מחמל-נפשי,
לבן-הבי - הרוששת,

בָּרוּם לְהַפְסִיק אֶת הָאָרֶג?
 לְסִיר שְׁתִּי מִמַּסְכָּת?
 אֵין לְהַפְסִיק אֶת הָאָרֶג,
 אֵין לְהַסִּיר אֶת הַשְׁתִּי.
 אוֹרְנָה בֶּן אֶד בַּת־הַשְּׁמֶשׁ,
 אֶד בַּת־הַיָּרֵחַ בָּכָה.
 בַּת הַדָּבָה בַּשָּׁמַיִם,
 בָּנוֹת הַבּוֹכָבִים אֶד הַנָּה".

הוּי, חֲתָנִי, עָלֶם חֲמָד!
 חֲמָד חֲמָד גָּוַע גָּבַר,
 שָׁם אַתָּה לְדֶרֶךְ פַּעַם,
 וּבִדְרֶךְ מִבְּאֵן תִּרְחֶק
 תִּרְחֶק עִם הַיִּפְהַפְיָה,
 תִּרְנַגּוֹלֶת זוֹ נִחְמָדָת,
 נָא אֵל תֹּאמַר לְהַסִּיעַ
 הַפְּרִיגִיָּה הַנִּחְמָדָת
 וּפְשָׁתָאֵי נָה אֶהְבְּנוּ
 עַל פִּי בּוֹר וְעַל פִּי פַחַת,
 אֵל תִּחַבֵּל בּוֹ בְּגִרְרוֹת,
 וְלֹא תַפּוֹל בּוֹ עַל תְּקוּרוֹת,
 שְׂרָא תַצְנַח עַל הָאָבֵן.
 כִּי מַעוֹלָם בֵּית־אֲבִיָּה
 וּבִתְחוּם חֲצַר הוֹרְתָה
 עַל פִּי בּוֹר לֹא הִסִּיעוּתָ,
 אֲצַל פָּנוֹת גִּרְרוֹתֶיהָ,
 מִן תִּפְשֵׁל עַל תְּקוּרוֹת,
 מִן עוֹד תַּצְנַח עַל הָאָבֵן.